

Mama și cu tata m-au făcut la mare dragoste. Am fost crescută de două bunici – una moldoveancă, alta evreică. Toată copilăria mea, adolescența și o bună parte din anii care au urmat am fost pupată în fund și alintată de aceste două femei care au făcut din mine o putoare extraordinară.

Am făcut școală și liceu cu predare în limba rusă. Două facultăți.

Am lucrat ca dereticătoare, spălătoreasă de vase, vânzătoare de parfumuri ieftine, vânzătoare de parfumuri scumpe în buticuri de lux, am predat rusa nemților, de câțiva ani fac contabilitate pentru ei.

În 2013 mi-am tras un blog pentru maturi, povestind, fără niciun fel de cenzură, experiențele de sex și tot ce ține de relațiile mele cu bărbații. Lola Majeure Blog s-a dovedit a fi unul dintre cele mai citite, criticate și discutate, iar pagina mea de facebook a fost bombardată cu mesaje: de la cele mai tâmpite până la cereri în căsătorie.

Am 35 de ani, sunt căsătorită pentru a doua oară.

Am scos 3 cărți cu ceva mai mult decât amor și destrăbălare în ele.

O am pe Matilda – o mătă nesuferită găsită lângă un toberon care a pus stăpânire pe mine, făcându-mă să înțeleg cât sunt de mici și neputincioși oamenii.

LOLA MAJEURE

Sweet

Vera

Cruz

ROMAN

Ediția a III-a revăzută

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.
Tel./fax: 022 24 05 87, tel.: 022 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md
Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.
Tel./fax: 210 80 51. E-mail: romania@cartier.md
cartier.md

*Cărțile CARTIER pot fi procurate online pe shop.cartier.md
și în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.
Cartier eBooks pot fi procurate pe iBooks, Barnes & Nobles și pe cartier.md*

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău.
Tel./fax: 022 21 42 03.
E-mail: librariadincentru@cartier.md
Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel.: 022 24 10 00.
E-mail: librariadinhol@cartier.md
Librăria online, shop.cartier.md, e-mail: vanzari@cartier.md

Colecția *Cartier de noapte* este coordonată de Boris Cremene
Editor: Gheorghe Erizanu
Lectori: Victor Pânzaru, Em. Galaicu Păun
Coperta seriei: Vitalie Coroban
Coperta: Vitalie Coroban
Design/tehnoredactare: Vitalie Coroban
Prepress: Editura Cartier
Tipărită la Bons Offices

Lola MAJEURE
SWEET VERA CRUZ
Ediția III, noiembrie 2019

Ediția I a apărut în octombrie 2015 la Editura Pontos.
Ediția a II-a: Editura Pontos, 2017.
© 2019, Editura Cartier, pentru prezenta ediție.
Toate drepturile rezervate.
Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului
și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții
Majeure, Lola.

Sweet Vera Cruz: Roman / Lola Majeure; cop.: Vitalie Coroban. – Ed. a 3-a rev. –
[Chișinău]: Cartier, 2019 (Tipogr. „Bons Offices”). – 112 p. – (Colecția „Cartier
de noapte” / coord. de Boris Cremene, ISBN 978-9975-86-375-9).

500 ex.
ISBN 978-9975-86-376-6.
821.135.1(478)-312.5

M 16

*

Alexandra își lipi nasul de sticla udă. Mucus apos îi cădea cuminte din nări, se prelingea pe mustățile abia răsărite ajungând pe bărbie. Oricum e răcită, pe urmă își va sufla nasul. Îi părea rău că în această săptămână nu va merge la Director. Eugen nu-i dă voie. O îndoapă cu pastile chiar și atunci când îi curge apă. Se teme de orice fleac, de niște mucii. Începu s-o doară nasul și se dezlipi de fereastră. Ploaia deveni prea zgomotoasă și asta o scoase din starea de confort. Alexandrei îi plăcea calmul, încetineala și lenea. Lenea o împiedica să-și miște ochii mai departe de sticlă și eșarfa albastră din zare rămase neobservată.

Irina o observase. De când pierduse a doua sarcină, Irina împrumutase de la vecina de peste drum obiceiul să se lipească de fereastră când ploua. Gura-i se deschidea într-un O perfect, buzele, fără nicio urmă de senzualitate, deveneau deodată pline. Putea sta minute în șir fără să-și ia gura de la fereastră. Făcea amor cu ploaia. Micul ei ritual – stropii de ploaie se mișcau spre gura ei ca spermatozoizii spre ovule. Ar fi fost însămânțarea perfectă.

Eșarfa albastră prinse contur. Era o femeie *cu* contur. Își flutura aiurea umbrela. Chiar și prin perdeaua de ploaie îi puteai observa șoldurile. Se mișcau ca și umbrela. Avea picioarele slabe. Nu le acorda nicio atenție. Mergeau parcă de la sine, desprinse din alt corp.

Albastru. Înseamnă că e venită. Margo o angajase în locul Babei. Baba murise săptămâna trecută și de-atunci magazinul fusese închis. Va sta la hotel sau își va închiria o cameră la cineva din mahala? Pentru început, era mai bine dacă sta la hotel. Să se obișnuiască cu locul. La sigur, Margo îi spusese acest lucru – nu poți intra în viața oamenilor așa, deodată. Orașul are nevoie de timp.

Și totuși, în secunda următoare, femeia cu șolduri se oprise la casa de vizavi. Fără prea multă curtoazie nou-venita intrase în viața lor.

*

Cineva întrebase dacă au supă kharcho. Nu aveau nimic cald de mâncare, nici măcar ciorbă. Bucătăreasa se îmbolnăvisese. La vitrină sta pireul, salata și hrișca de ieri. Au să mănânce tot, chiar de-i rece. Fără să hămăie. Milka îi știa. În doi ani de când lucra ca vânzătoare la această cantină ajunsese să-și cunoască clientela la fel de bine ca pe propriul corp. Majoritatea sunt muncitori în construcție. Bărbați vânjoși, cu dinți stricați, mâini nespălate ce put a sudoare și țigări ieftine. Luna trecută le-au trimis o echipă să le tragă apă la niște case, pun țevi subterane. Sunt veniți din Nord. La fel de needucați ca și localnicii, cu un miros neutru, cu mai puțină vorbărie la mâncare, dar mai multă hârâială atunci când trebuie să achite. Uneori au și clienți *normali*.

De când se concediasse Cristina, Milka nu-și mai cerceta clienții cu atenția de odinioară. Cristina era un adevărat psiholog. Lucrase cu acești oameni aproape zece ani. Era veselă și grasă. Oamenii grași trebuie să fie veseli. Când sunt triști, par și mai grași.

Rămase singura vânzătoare de la cantină și asta o întristă, o înstrăină de clienți. Îi vedea doar ca pe niște trunchiuri mișcătoare care vin, iau tava, își aleg mâncarea, achită, mănâncă, iau cheia de la WC din cutiuță, o aduc înapoi și închid ușa după ei. Înainte era altfel. Cristina o amuza. Împreună aveau obiceiul de a-și imagina ce fel de om e, ce viață are cutare sau cutare client *normal*.

Într-o joi din Postul Crăciunului intrase un tânăr, urmat de două fete. Ceruse borș și trei felii de pâine.

— Să pun smântână? îl întreabă Milka.

— Nu, nu, mulțumesc.

— E gratis.

— Eu țin post.

În urma lui, fetele ceruseră la fel. A doua dorise și un pahar de suc.

— Smântână?

— Nu! Și noi ținem post, urlă cea cu suncul. S-o audă tânărul. Și Dumnezeu.

— Post pe dracu', mârâi Cristina.

— De unde știi?

— Îți zic eu. Acestea țin altfel de post. Nu vezi cum îl ling din priviri?

— Și tu pe mulți îi lingi. Dar mergi la biserică.

— Ai să vezi!

Tânărul își mănâcă conștiincios borșul. Înghiți pâinea fără să o rumege prea mult. Se ridică tăcut, trecu pasiv pe lângă masa fetelor și închise ușa. În urma lui, fata cu suncul se apropie de vitrină și mai ceru o porție de salată cu doi cârnăciori.

— Ei, prințeso, ce ți-am spus eu?! Ele-s lihnite de foame, nu le trebuie smântână-n borș, da-n altă parte!

Milka se propti de un perete și începu să râdă. Își astupă gura cu palma, să nu facă zgomot, dar asta o înveseli și mai tare. Până la urmă trase un hohot lung și sonor.

— Mai ai multe de învățat, prințeso! o dojeni Cristina.

Milka învățase. Ciudat lucru, cât de multe poți vedea și învăța privind în fiecare zi cum oamenii duc lingura la gură.

Fără Cristina nu mai e la fel. Săptămâna trecută își anunțase șeful că se concediază. Știuse că nu va lucra toată viața la cantină. Simțea că ar trebui să mănânce din tacâmuri de restaurant, nu din cratițe arse. În momentele de adâncă sinceritate, Milka recunoștea că sunt puține șanse ca în viitorul apropiat să meargă la un restaurant. Măcar și din simplul motiv că acestea lipseau din oraș. La restaurant nu va merge, dar nici la cantină nu are să mai stea! Cine știe de cât timp va fi nevoie să dispară mirosul de slăjituri de pe pielea sa. Cât îl freci cu săpun și nu dispore. E nevoie de timp.

Bunica a învățat-o *timpul*.

*

Ar mai fi răbdat-o, dacă nu-și turna vopsea pe cap. Uneori se temea să nu ajungă tâmpită ca și bunica. Cică maică-sa tot așa fusese. Era ceva ereditar. Se temea să nu ajungă să vorbească prostii prea multe și prea des, să nu arunce hainele în mijlocul casei, să nu ascundă în fiecare noapte cuțitele de teamă să n-o taie dracii. Era bătrână și nu putea, dar, de cele mai multe ori, nu reușea să ajungă la WC: puneu curu-n gard și se

uda din picioare. Când era ghețuș, cădea. Începea să plângă și-o striga pe Milka. Fără întrebări și reproșuri pentru Dumnezeu, fără miolrăială și urme de mucenicie pe frunte, Milka se obișnuise. Știa că nu va dura la nesfârșit. Toți oamenii mor.

Vopseaua. Urât. Neașteptat. A decis că e timpul ca statul să aibă grijă de ea. A fost ușor să vorbească cu medicul. Au stabilit, pentru început, un termen de un an. Dacă barbituricele n-o vor face mai tâmpită, are să mai stea un an la ei. Și tot așa. Au fost de ajuns cinci luni ca s-o doboare. Înmormântarea a fost simplă.

Moartea bunicii n-o marcaseră în niciun fel. Precum n-o marcaseră nici nebunia. Avuse grijă de ea în mod firesc, fără prea multă ură, fără prea multă dragoste. Și totuși, în dimineața când o sună de la spital, avuse impresia că toată viața ei așteptase anume acel telefon.

Cantina o apăsa mai tare decât bunica. Însă Milka avea destulă viață în ea. Chiar prea multă pentru o vânzătoare de cantină dintr-un oraș de uzine și aer negru. Ochii ei aveau viață. Pentru a-i accentua, își făcea mici cozi. Așa distrăgea atenția de la pistrui. Îi observai, oricum, dar nu păreau importanți. Purta breton. Avea părul rar, drept, până la umeri. Cu breton era frumos.

Arăta mai mult decât decent, mai mult decât un om de cantină. Nu întotdeauna lucrase la cantină. Făcuse școală, liceu, un an de facultate, aproape doi ani de vânzări într-un magazin de rufărie. Au urmat câteva luni de puturoșenie și apoi cantina. CV deloc impresionant. Mult mai impresionante și mai pline erau nopțile ei de amor. Când mai anatomice, când mai cu dulceață, la 26 de ani, Milka avea o viață sexuală activă.

Îi găsea. O găseau. Îi iubea cât ține noaptea sau săptămâna. O iubeau. Exact atâta iubire, cât e necesar ca ambii să termine. Avuse și relații serioase. Se sfârșiseră. Fără îmbrățișări de adio și săruturi lungi și băloase. Cuminte și frumos. Bărbații o educaseră. Treziseră în ea un motoraș care lucra nonstop. Devenise o femeie care știa ce poate și cât de tare poate. Nu era disperată sau bolnavă de sex, dar îi plăcea. De la bărbați luase atâta energie, atâtea senzații, își formase calități, viziuni, era ca un burete care a supt toată apa de pe masă, dar nu are unde s-o scurgă. Va pleca să-și scurgă buretele în altă parte și să sugă altă apă.

Mâine va telefona. Ce straniu anunț de angajare! Se evidențiază dintre toate, era scris cu litere mari și colorate. Celelalte erau alb-negru și abia descifrabile. Înseamnă că acești oameni au bani, de vreme ce comandase un astfel de anunț. Original, dar mai degrabă straniu.

*

Despre Vera Cruz se vorbeau multe. Oamenii mai mult inventau decât povesteau ceea ce auziseră de la alții. Au fost timpuri când la TV și în ziare apăreau unul după altul reportaje despre legile de acolo, bunăstarea locuitorilor și fabrica lor de bomboane. În Vera Cruz se produceau unele dintre cele mai gustoase bomboane din țară. Vera Cruz se numeau. Erau Vera Cruz verzi, galbene, roșii, albastre. Și Vera Cruz negre. Cele mai scumpe.

Denumirea corectă, adevărată a orașului n-o mai ține minte nimeni. Îl numeau ca pe bomboane: Vera Cruz. Cu timpul, știrile despre acest oraș au încetat.

Mass-media era mult mai interesată de noile tatuaje de pe fundul vedetelor de 16 ani. Azi pe nimeni nu mai uimești cu un oraș care are propria Constituție, nu are internet și plătește bani grei locuitorilor necăsătoriți sau văduvi. Drept *consolare* pentru lipsa relațiilor sexuale.

La celălalt capăt al firului se auzi o voce de coțofană. Deranjant, dar suportabil. Urmase un șir de întrebări pe un ton robotizat: aveți rude, prieteni, soț, iubit? sunteți sau nu creștină? vă place să călătoriți? cât timp stați pe net? ce ziare citiți? ce emisiuni priviți? aveți sau nu datorii? ați avut sau nu datorii? ați făcut avort? cât de des întrețineți relații sexuale? câți parteneri ați avut în acest an? câți bani aveți pe card?

Nicio întrebare despre serviciu, orele de lucru, salariu, recomandări. I s-a spus c-o vor suna după-amiază s-o anunțe dacă e sau nu potrivită.

ORAȘ CURAT ANGAJEAZĂ PERSOANĂ CURATĂ

Ar fi putut fi orice. Orice gen de lucru. Pentru ei conta mai mult viața ei sexuală și banii din cont decât ce fel de angajat ar putea fi. Omul este mai important decât serviciul.

Spre seară o sună. Cu aceeași repezeală și linie melodică neînsuflețită în glas, coțofana o anunță că este așteptată mâine dimineață la ora nouă, în biroul 5 al primăriei Vera Cruz. Primăria este la intrarea în oraș. Ar face bine dacă ar merge direct la ei, în oraș nu poate intra oricine dorește.

Cu adevărat, erau stranii. Mai exact, diferiți. Pentru că stranii sunt și cei care-și bagă macaroane în nas și fac selfie.

Ca să fie la 9:00 în oraș, trebuia să se trezească la 6:00. La 6:30 prin gară trece un autobuz spre un alt oraș. Vera Cruz era în drum. Nu merge niciun transport direct în acest oraș. Trebuie să se culce la 23:00, să doarmă bine, va sta în picioare. Dimineața sunt mulți.

O fustă sură, un maiou alb și un fel de bluză verde. Ușor de călcat, greu de boțit. Cozi la ochi și, poate, ruj. Să-și pună ceva de mâncare în geantă – nu știe exact cât va sta acolo și când va trece un alt autobuz înapoi. Bani de drum și câteva bancnote boțite în buzunarul de la fustă.

*

Litere mari, colorate, bogate alcătuiu un dulce Vera Cruz. Priveliștea din fața ei semăna izbitor de mult cu imaginile de pe desktopul de la calculator. Poate că-n lume sunt locuri mai frumoase. La sigur, sunt. Când trăiești într-un oraș plin de fier uzat, rugină, praf și nori negri, e nepolitic să cauți un frumos mai frumos.

O clădire mică, din cărămizi roșii, cu ferestre din lemn și flori în ferestre. Mimoze la toate opt. De partea cealaltă a drumului o clădire mult mai mare, tot din cărămizi, fără mimoze, dar la fel de *caldă*. Primăria și Fabrica de Bomboane străjuiau intrarea în oraș. Un drum lung, drept, cu felinare despărțea orașul în două. Pentru comoditate. Pe partea Primăriei erau casele de locuit. Pe partea fabricii erau școala, spitalul, sectorul de poliție, poșta, frizeria, magazinul. Pentru magazin o chemase. Moartea Babei îi luase prin surprindere și Vera Cruzul a fost nevoit să cheme pe cineva din afară.

Margo. Șefă resurse umane. Așa scria pe ușă. Rita. Margareta. La sigur era un nume fals. Să pui un nume atât de frumos unei femei atât de urâte e o crimă. Ca un fluture pe un căcat, așa era numele pentru femeia care o întâmpină pe Milka. Total asexuală. Cu obraji buhăiți. Ochiu înguști, mici, șoricărești, părul scurt, lins, brațele și burta – aluat. O lucrare din plastilină a unui copil de grădiniță care prinse viață peste noapte.

Milka nu-și trădă dezgustul. Avea capacitatea ca, uneori, să țină la distanță informația pe care o auzea sau o vedea. Pentru ca aceasta să n-o lovească prea tare, iar ea să reacționeze prea impulsiv. Coțofana vorbi prima:

— După cum ați înțeles, e o urgență – vânzătoarea noastră a murit săptămâna trecută. Neașteptat pentru noi toți. De atunci magazinul este închis. Oamenii încep să se agite.

— Nu poate să o înlocuiască nimeni? Temporar.

— Domnișoară, în acest oraș nimeni nu înlocuiește pe nimeni, nu pretinde la locul celuilalt. Avem exact atâtea locuri de muncă câți locuitori.

— Un număr stabil de locuitori.

— Da. V-am ales pe dumneavoastră, pentru că, dintre toți candidații care au răspuns anunțului nostru, sunteți cea mai potrivită. Desigur, dacă ați fost sinceră cu mine atunci când mi-ați răspuns la întrebări.

— Cât se poate de sinceră.

— N-o să vă supărați dacă o să vă mai adresez încă o dată unele întrebări? Doar că, de această dată, am să notez răspunsurile în această fișă. În cazul în care veți fi angajată fișa se va anexa la contract și, mai apoi, la dosarul dvs.